

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: S. S.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2017, čj. OAM-1037/ZA-ZA11-ZA10-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 21. 8. 2017 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona, důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a

konečně i důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu. Má zato, že správní orgán porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, dále porušil ustanovení § 12 písm. b), § 14a a konkrétně § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobci v případě návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce připomněl, že žádost o mezinárodní ochranu podal proto, že se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Hlavními důvody žádosti jsou jeho obavy z povolání do ukrajinské armády, neochota účastnit se bojů na východě Ukrajiny, kde na straně separatistů v zóně ATO bojuje jeho otec, obava z pronásledování ze strany bezpečnostních orgánů Ukrajiny, obvinění ze špionáže a styků se separatisty kvůli příbuzenskému vztahu se separatistou.
5. Žalobce zdůraznil, že ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl povolání do armády samo o sobě, ale v kontextu dalších skutečností, které naopak mohou založit důvod k pronásledování. Hlavním důvodem je to, že žalobce je pacifistou a odmítá být zúčastněn ve vojenském konfliktu, se kterým nesouhlasí, a dále pak z důvodu svých obav z nasazení do vojenského konfliktu, neboť odmítá bojovat proti svému otci a jiným lidem na druhé straně bojové linie ve východě Ukrajiny. Žalobce v tomto směru odkázal na Příručku procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka vydaného úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě, konkrétně na bod 170, podle kterého je možné, aby „nutnost výkonu vojenské služby byla jediným důvodem pro nárok na právní postavení uprchlíka, pokud by vojenská služba vyžadovala účast ve vojenských akcích, pokud jsou v rozporu s jeho skutečným, politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením. Poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 18/2008-83, byť se týká situace v Alžírsku, ale v obecné rovině by se dal vztáhnout i na jeho situaci. Dále poukázal na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-472/13, který se zabýval výkladem čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice EU č. 2004/83. Poukázal i na zprávy Amnesty International, které informují o přetrvávajícím problému s protiprávním zadržováním osob ukrajinskými úřady a separatistickými složkami na východ Ukrajiny, dále na zprávu Human Rights Watch, World Report 2016 – Ukraine, která dokládá aktuální dění.
6. Žalobce je proto názoru, že správní orgán nezjistil bližší okolnosti, pro které se odmítá zúčastnit bojů, a neseznámil se s rozhodnutími soudů a se zprávami o zemi původu, ze kterých plyne, že žalobcem uváděný důvod - obava z vojenské služby a stíhání kvůli jeho otci, který bojuje na druhé straně vojenského konfliktu - může za určitých okolností naplnit pojem důvodných obav z pronásledování. Tím nezjistil skutkový stav tak, aby o

něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a porušil ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

7. Dále žalobce ocitoval ustanovení § 14a zákona o azylu a je přesvědčen, že pokud nesplňuje důvody pro udělení azylu, minimálně podmínky nastavené zněním ustanovení § 14a zákona o azylu splňuje, neboť v případě návratu do země původu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a je zde riziko vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního konfliktu. Pro definici pojmu „ponižující zacházení“ je dle žalobce nutno aplikovat měřítko, dle kterého je zacházení považováno za ponižující, pokud oběť pokořuje či snižuje či u ní jinak vyvolává pocity strachu, úzkosti a méněcennosti, jež zároveň mohou narušit její morální a fyzickou odolnost, anebo pokud oběť donutí k jednání v rozporu s její vůlí či přesvědčením. Žalobce by v případě nuceného návratu na Ukrajinu byl nucen nastoupit vojenskou službu a tím být pravděpodobně nasazen do bojů na východě Ukrajiny, což se absolutně přiči jeho pacifistickému přesvědčení. Žalobce odmítá nasazení svého vlastního života do nebezpečí v ozbrojeném konfliktu, který je proti jeho přesvědčení a kde by byl nucen bojovat proti svému otci.
8. Žalobce dále vyslovil nesouhlas s tvrzením žalovaného, že jeho matka neměla nepříjemnosti s policií, když již v pohovorech opakovaně uvedl, že ji navštívili policisté, kteří se jí nepříjemně vyptávali na otce žalobce, který v současné době bojuje na straně vojenského konfliktu, tj. mezi ruskými separatisty. Žalovaný vůbec nevzal v potaz, že z této návštěvy byla očividně otřesená a rozhodla se předčasně opustit Ukrajinu. Žalobci je též známo, že na Ukrajině je velice těžké se dožadovat ochrany u státních orgánů. Je to jednak kvůli jejich neochotě a jednak kvůli korupčnímu jednání. Dle žalobce žalovaný nevzal v potaz ostatní okolnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu a jeho neochotu vrátit se zpět do své země původu, dále pak jeho nejasnou budoucnost v případě, že by byl nucen se vrátit na Ukrajinu, kde již nemá blízké příbuzné, na které by se mohl obrátit se žádostí o pomoc, když je žalovanému známo, že jeho matka a jeho bratr žijí v České republice. Žalobce je proto názoru, že by mu měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu.
9. Žalobce se má zato, že žalovaným zjištěný skutkový stav je nedostatečně podložen a zkresluje situaci na Ukrajině. Je názoru, že se žalovaný při zjišťování skutkových okolností opíral o uvedené zprávy jen částečně. Nepracoval tak ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů, tedy jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, když pracoval s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně. Dle výše uvedených informací se žalobce domnívá, že se oprávněně obává svého návratu na Ukrajinu, kde by mohl být vystaven násilnému jednání a pronásledování ze strany ukrajinských státních orgánů coby syn separatisty a osoba, která odmítá nastoupit vojenskou službu. V případě návratu do své země původu by čelil možnému nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu, čímž by došlo mimo jiné i k porušení čl. 3 Úmluvy a tím i k porušení ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby.

Odkázal i na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu, které považuje za aktuální, zcela dostatečné a objektivní. Má zato, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, jež žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí.

11. Žalovaný připomněl, že žalobce není a nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, veřejně-agitační činnost nevyvíjel a se státními orgány žádné potíže neměl.
12. K otázce možného povolání žalobce do armády žalovaný uvedl, že tento postup sám o sobě ještě nelze považovat ze strany státní moci jako diskriminaci či pronásledování jedince, byť by se jednalo o účast v ozbrojeném konfliktu, neboť ze strany občana se jedná o splnění státoobčanské povinnosti. V České republice byla povinná vojenská služba zrušena až v roce 2004 a tato stále ještě existuje i v některých zemích s vysokými demokratickými standardy jako jsou např. Dánsko, Norsko, Estonsko, Švýcarsko, Finsko. Před zavedením náhradní civilní služby bylo v České republice nenastoupení vojenské povinnosti či vyhýbání se jí rovněž trestným činem stejně jako na Ukrajině a také zde hrozilo odsouzení a uvěznění. K výkonu vojenské služby na Ukrajině žalovaný na doplnění odkázal i na Informaci MZV ČR ze dne 9. října 2015, čj. 115045-LPTP, v níž se mimo jiné uvádí, že vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (bojových operací), zde mohou sloužit pouze dobrovolně. Ve většině případů službu nenastoupí, protože se vyhýbají převzetí povolávacího rozkazu, což ale není kvalifikováno jako trestný čin a vojenská GP se tím tudíž nezabývá. Nadto občané dlouhodobě žijící v zahraničí nejsou povoláváni, povolávací rozkaz jim totiž nelze předat, což je i případ žalobce. V roce 2014 byl na Ukrajině opět zaveden institut alternativní služby, která je vykonávána v nemocnicích, proto žalobce případně může využít i této možnosti. Skutečnost, že by žalobce měl v případě návratu do země původu vůbec nastoupit k výkonu vojenské služby, jsou v současné době pouze nedoložené spekulace.
13. Ke vnitropolitické a bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný uvedl, že žalobce před odchodem ze země původu žil v Dněpropetrovské oblasti, kde však ani v měsíci říjnu 2017 žádný ozbrojený konflikt neprobíhá, ten je již po dobu více než tří let zakonzervován v Luhanské a Doněcké oblasti (zprávy ČTK). Pokud se jedná o obavy žalobce proto, že je synem separatisty, v zemi původu v souvislosti s tím žádné potíže neměl, nebyl zadržen ani obviněn, s otcem se nestýká ani nekomunikuje, se separatisty nespolupracuje ani s nimi nesympatizuje, proto jsou jeho obavy v tomto směru neopodstatněné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 6. 12. 2016 opakovanou žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice a dne 9. 12. 2016 poskytl

údaje k podané žádosti. Jako důvod žádosti uvedl, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, protože by tam byl jeho život v nebezpečí. V srpnu 2015 dostal povolávací rozkaz, a pokud by se vrátil do vlasti, musel by se dostavit na vojenskou správu a odjet na frontu do Donbasu. V létě 2016 se dozvěděl, že jeho otec, který žije v Rusku, bojuje na východě Ukrajiny za separatisty. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl se žalobcem proveden dne 23. 6. 2017.

16. Při něm uvedl, že Ukrajinu opustil na jaře 2015, protože tehdy byla situace na Ukrajině velmi neklidná. Uvedl, že se situace od jeho první žádosti změnila v tom, že se objevily nové okolnosti, neboť se v létě 2016 od svého bratra dozvěděl, že jejich otec bojuje v Donbasu jako nájemný voják na straně separatistů. Žalobce vyslovil přesvědčení, že kvůli účasti otce na bojích bude pronásledován, neboť je příbuzný separatisty a média hovoří o tom, že dochází k případům, kdy jsou pronásledováni příbuzní mužů, co bojují v Donbasu na straně separatistů. Uvedl, že na podzim 2016, když byla jeho matka na Ukrajině, ji navštívili policisté a vyptávali se ji na celou situaci, proto předčasně opustila Ukrajinu. K dotazu uvedl, že pronásledovat by ho mohly oficiální orgány, policie a další složky ministerstva vnitra, neboť je blízkým příbuzným separatisty. Má strach, že by ho státní složky pronásledovaly, i když s otcem do kontaktu osobně nepřišel. Dále uvedl, že předvolání na vojenskou správu dostal v době, kdy už byl v České republice, tj. v srpnu 2015, řekla mu o něm matka, která předvolání našla v poštovní schránce, když přijela na návštěvu na Ukrajinu. Osobně žádné předvolání nepřevzal, ale je přesvědčen o tom, že by ho do armády odvedli určitě, protože předvolání dostal, obavy týkající se jeho účasti v bojích vycházejí z toho, že na Ukrajině nefungují zákony, probíhala mobilizace a odváděli prakticky všechny.
17. Dále je ve správním spise kromě listin předložených žalobcem založena Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině vypracovaná Úřadem Vysokého komisaře OSN pro lidská práva dne 9. prosince 2016, Informace MZV čj. 110105/2014-LPTP ze dne 1. srpna 2014, Informace MZV čj. 107283/2016-LPTP ze dne 25. července 2016, Informace OAMP ze dne 24. listopadu 2016 (Politická a bezpečnostní situace, vojenské služba, vnitřně přesídlené osoby) vypracovaná oddělením zahraničních projektů, zpráva Ukrajina Freedom House - leden 2017 ze dne 22. března 2017, Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 31. ledna 2017, Informace MZV čj. 115045-LPTP ze dne 9. října 2015, Informace MZV čj. 103518/2016-LPTP ze dne 3. června 2016, zpráva ČTK ze dne 2. 11. 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2016/2017 – stav lidských práv ve světě – Ukrajina ze dne 5. března 2017, Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2016, Ministerstvo zahraničních věcí Spojených států amerických, ze dne 3. března 2017.
18. Dále jsou ve správním spise založeny i podstatné listiny z předchozího řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, tj. žádost ze dne 2. 4. 2015, protokol o pohovoru a rozhodnutí ve věci ze dne 14. 8. 2015.
19. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen dne 3. 5. 2017 a 15. a 23. 6. 2017.
20. Jak je již shora uvedeno, žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 13. 7. 2017 dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
21. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označil za hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu své obavy z povolání do ukrajinské armády a neochotu účastnit

se bojů na východě Ukrajiny, kde na straně separatistů v zóně ATO bojuje jeho otec, dále pak obavu z pronásledování ze strany bezpečnostních orgánů Ukrajiny a z obvinění ze špionáže a styků se separatisty kvůli příbuzenskému vztahu se separatistou. Má zato, že obava z vojenské služby a stíhání kvůli jeho otci může za určitých okolností naplnit pojem důvodných obav z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 a) a b) zákona o azylu, případně že splňuje podmínky minimálně pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

22. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
23. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
24. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
25. Krajský soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce žádné skutečnosti o tom, že by vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod na Ukrajině, za kterou by byl nějakým způsobem postihován, ani neuváděl. Z jeho výpovědí zcela jasně vyplynulo, že nemá žádné politické přesvědčení a že ve své vlasti neměl dosud žádné problémy se státními orgány.
26. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod písm. b) cit. ustanovení. To žalovaný podrobně odůvodnil na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se vypořádal s obavou žalobce z povolání do ukrajinské armády a jeho neochotou účastnit se bojů na východě Ukrajiny, kde na straně separatistů v zóně ATO bojuje jeho otec.
27. K uvedenému krajský soud shrnuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Krajský soud zde odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby, lze tak odkázat

např. na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004-49, v němž se uvádí: „*Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím*“, nebo na rozsudek ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, v němž je uvedeno: „*Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“ Jak dále shledal Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 27. 5. 2015, čj. 2 Azs 52/2015-52: „*Sama o sobě nemůže být povinnost vykonat vojenskou službu, a to ani případně ve skutečném bojovém nasazení, považována za azylově relevantní důvod, neboť takováto povinnost je běžná v řadě demokratických států s vysokým standardem ochrany základních práv.*“ Nutno dodat, že žalobce v řízení povolávací rozkaz nepředložil, neboť jej ani nepřevzal, pouze se o tom, že mu byl zaslán, dozvěděl od matky.

28. Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Požadavek státu na výkon vojenské povinnosti nelze dle ustálené judikatury považovat za pronásledování, jedná se o legitimní požadavek státu na své občany, směřující k obraně státu v případě ohrožení a občané jsou povinni mu vyhovět. Žalobce v průběhu správního řízení neuváděl, že by odmítání nástupu do armády souviselo s jeho náboženským vyznáním nebo politickým přesvědčením. Uváděl, že se nechce účastnit vojenského konfliktu, se kterým nesouhlasí, a bojů, kde na straně separatistů bojuje jeho otec a další lidé. Samotná neochota žalobce nastoupit do armády nebo snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení mezinárodní ochrany, zejména pokud povinnost jí nastoupit se týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Jak připomněl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na Příručku procedur a kritérií pro postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Newyorského Protokolu (1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, „*člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.*“
29. Obavu žalobce z pronásledování ze strany bezpečnostních orgánů Ukrajiny a z obvinění ze špionáže a styků se separatisty kvůli příbuzenskému vztahu se separatistou (otcem) rovněž nelze subsumovat pod taxativně vymezené důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Tyto žalobcem uváděné důvody žalovaný posoudil na straně 7 až 9 napadeného rozhodnutí a dále pak i v rámci posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu na straně 10 až 15. Touto individuální charakteristikou žalobce se zabýval dostatečně a své rozhodnutí podepřel přesvědčivými argumenty. Lze shrnout, že nelze shledat žádný objektivní důvod, pro který by bylo možno se domnívat, že by žalobce měl být pronásledován či obviněn ze špionáže či styků se separatisty, neboť žalobce sám vypověděl, že tyto jeho obavy pramení pouze z jeho přesvědčení, které dovozuje z informací publikovaných ve sdělovacích prostředcích, že sám se s takovým jednáním vůči své osobě nesetkal. Sám není separatistou, se separatisty nesympatizuje, nespolupracuje ani nepodporuje jejich činnost a se svým otcem (separatistou) není v žádném kontaktu, žádné problémy kvůli němu neměl. Na žalovaným vyslovených závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že se policie dotazovala matky žalobce při její návštěvě na Ukrajině na aktivity otce žalobce na Donbasu. Přestože byla v osobním kontaktu s policií, jí samotné žádné další problémy nevznikly. Ani to tedy bezesporu

nelze považovat za odůvodněnost strachu žalobce z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

30. Na základě podkladů obsažených ve spisu žalovaný rovněž srozumitelně vysvětlil, že i navzdory ozbrojeným střetům ve východní části Ukrajiny v Doněcké a Luhanské oblasti zůstala bezpečnostní situace na v Dněpropetrovské oblasti, odkud žalobce pochází a kde žil, nezměněná a stabilní a pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády.
31. Závěru žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, tedy nelze nic vytknout.
32. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
33. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl. Rovněž v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
34. Žalobce dále namítal, že splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
35. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
36. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel žalovaný jak z informací sdělených žalobcem, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Ty lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný se vypořádal s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl žádné potíže se

státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Opětovně se vyjádřil k otázce povolání do armády (jako u posouzení důvodů dle § 12 zákona o azylu) se závěrem, že povinnost vykonat vojenskou službu ani případný postih v případě odmítnutí nastoupit k jejímu vykonání nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

37. Nutno konstatovat, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a při zohlednění judikatury Nejvyššího správního soudu z poslední doby posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná a stabilní. Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že žil v obci Kriničky v Dněpropetrovské oblasti, která není ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk bezprostředně zasažena. Krajský soud v tomto směru poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu k bezpečnostní situaci na Ukrajině, v níž tento soud opakovaně uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 čj. 7 Azs 265/2014-17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, čj. 3 Azs 259/2014-26). Na tyto své závěry odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, z čehož lze dovodit, že ani aktuální hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině Nejvyšším správním soudem nedoznalo žádných změn.
38. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, motivu jeho neochoty vrátit se do vlasti, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.
39. Pro úplnost lze poznamenat, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil (a to ani v žalobě) ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
40. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného

hodnocení důkazů. Rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný pracoval pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně.

41. Dlužno dodat, že za nadbytečné považoval krajský soud provedení důkazu stanoviskem české pobočky Amnesty International, který žalobce přiložil k žalobě. Jak je v úvodu předloženého stanoviska uvedeno, bylo zpracováno podle informací z výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 a 2016/2017 a informací uvedených ve zprávě Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva. Jak je již uvedeno shora, žalovaný při individuálním posuzování případu žalobce vycházel (mimo jiné) přímo z výroční zprávy Amnesty International 2017 a Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině zpracovaného Úřadem vysokého komisaře OSN pro lidská práva dne 9. 12. 2016.

V. Závěr a náklady řízení

42. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. července 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně